

[Handelsministeren.]

fra at slutte sig til den Organisation, der skulde hjælpe ham og hans Stand op i et højere Plan.

Det er de slettest lønnede, det er dem, der har den mindste Dagløn, den svageste Stilling ogsaa i økonomisk Henseende, og derfor mange Gange føler sig trykkede ved at skulle ofre de Penge, som skal ofres til en Organisation, for at den kan komme paa en saadan Højde, at den betyder noget. Det er den Del af vor Arbejderbefolkning, som har de ringeste Udsigter, svageste Fremtidsmuligheder, baade i den ene og den anden Henseende.

Derfor er det ogsaa ganske urigtigt af Venstre at have vedtaget en særlig Lov for at ramme netop denne Del af Arbejderklassen. Der var ingen Grund til det, fordi den gældende Lov i Virkeligheden er blevet haandhævet paa en saadan Maade, at Overgreb, hvis der overhovedet kunde paavises saadanne, kunde straffes. Nu har man vedtaget denne Lov, der i al dens Uklarhed er saaledes, at man forstaar, hvad den i paakommende Tilfælde skal anvendes til.

Jeg paastaar, at der ikke har været nogen Nødvendighed for at vedtage en saadan Særlovgivning, hverken overfor Landarbejderne, Landhaandværkerne eller den danske Arbejderbefolkning i al Almindelighed. Den danske Arbejderbefolkning har i sine Bestræbelser for at komme opad og fremad ikke vist saadanne Tendenser, at der er nogen Rimelighed for at gennemføre en saadan Klasselovgivning, som der her er Tale om. Derfor er det, jeg har tilladt mig at stille Forslag om, at Loven, som blev vedtaget i sidste Rigsdagssamling med yderligt kneben Majoritet i begge Rigsdagens Ting, ophæves.

Jeg havde haabet, og havde Grund til at haabe, at det konservative Folkeparti i nogen Maade vilde vise Forstaaelse af Sagen; men efter de Udtalelser, der nu er fremsat af det konservative Partis Ordfører, forstaar jeg, at de Konservative tværtimod har skærpet deres Standpunkt med Hensyn til denne Lovgivning. Thi det var jo en glat Afvisning af de Betragtninger, man har gjort gældende fra vor Side, vi stod overfor, da det ærede Medlem Hr. Hendriksen talte. Jeg finder dette saa meget mærkeligere, som det er vitterligt for alle, at Medlemmer af det konservative Folkeparti har været imod Loven, har talt imod den, at Dele af det konservative Folkeparti kun modstræbende i sidste Rigsdagssamling stemte for Loven; men de politiske Forhold var saadanne, at de maatte følge Venstre, og, som bekendt,

fulgte de jo ogsaa Venstre i denne Sag som i saa mange andre Sager til Vejs Ende.

Men vil de Konservative ikke være med, er der jo ikke noget at gøre derved. Det er dog muligt, at en og anden i det konservative Folkeparti vil kunne have en anden Opfattelse end den, der er givet Udtryk for som Partiets af det ærede Medlem Hr. Hendriksen. Det faar vi nu at se.

Jeg skal vende mig med et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Slesbager, der spurgte om Begrundelsen for, at Lovforslaget er fremsat, og at Loven, som nu er gældende, skal ophæves. Jeg har allerede i min Forelæggelsestale givet Begrundelsen, og desuden har mit Partis Ordfører, baade nu og tidligere ved forskellige Lejligheder, givet Udtryk for vor Opfattelse, saaledes at der ikke er nogen som helst rimelig Anledning til at spørge om, hvilken Begrundelse vi har for at foreslaa Loven ophævet.

At Loven er uklar, holdt i al Almindelighed og formet paa en saadan Maade, at det i Virkeligheden er Domstolene, der saa at sige skal udfylde Loven, forme deres Dom paa en saadan Maade, at det bliver Lov, i Stedet for at kunne dømme efter Loven, det har en af Højesterets Dommere ogsaa givet Udtryk for. Jeg har allerede i min Forelæggelsestale henvist til, at Højesteretsdommer, Dr. jur. Troels G. Jørgensen i 1927, da man behandlede Lovforslaget, i „Socialt Tidsskrift“ klart har givet Udtryk for, at det er urigtigt at forme en Lov saaledes, som denne Lov er formet. Han siger om Domstolene,

„at disse kan forlange at faa givet sig nogenlunde afgrænsede Regler at gaa frem efter. Deres Kald er ikke at give Lovene, men at anvende dem. Befolkningens Syn paa Domstolene er bestemt ved denne Opfattelse af deres Gerning, men denne Opfattelse bliver paa en skadelig Maade forrykket, naar Domstolene paa et enkelt, tilmed socialt ømtaaleligt Punkt, bliver udrustet med egentlig disponerende Myndighed.“

Det er en af Højesterets Dommere, der paa en saa afgørende Maade har karakteriseret Loven, og denne er sandelig ikke blevet bedre eller klarere udformet i Foraaet 1929, end det Forslag var udformet, som Højesteretsdommeren i 1927 gjorde sine Bemærkninger til.

Det ærede Medlem Hr. Slesbager har i Virkeligheden dermed faaet fuld Besvarelse paa det Spørgsmaal, han har stillet; der var i øvrigt aldeles ingen Grund til at stille Spørgsmaalet, da det ærede Medlem ganske sikkert er bekendt med de Syns-